

Αναίρεση ισχυρισμών για τον «Αφορισμό» της Ελληνικής Επανάστασης

[Αφιερώματα / 1821-2021: Ανάσταση του Γένους](#)

Εφέτος συμπληρώνονται 200 χρόνια από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, η οποία αποτελεί έναν μοναδικό σταθμό στην μακραίωνη ιστορική πορεία του Έθνους μας και το γενεσιουργό γεγονός της δημιουργίας της νεοελληνικής μας κρατικής υπόστασης. Γι' αυτό έχει αποφασισθεί από την Ελληνική Πολιτεία, η φετινή χρονιά να είναι αφιερωμένη στο μεγάλο αυτό γεγονός της εθνικής μας παλιγγενεσίας και να λάβουν χώρα επετειακές και εορταστικές εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα και στον απανταχού Ελληνισμό της Διασποράς.

Προς τον σκοπό αυτό έχει συσταθεί μια ιδική Επιτροπή, «**Ελλάδα 2021**», για τη διοργάνωση εορταστικών εκδηλώσεων και την προβολή της σημασίας του μεγάλου αυτού εθνικού γεγονότος. Μεταξύ των άλλων συλλογικών φορέων συμμετέχει και η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, η οποία και αυτή έχει συστήσει ειδική Επιτροπή για την διοργάνωση αναλόγων εκδηλώσεων. Επίσης εορταστικές εκδηλώσεις άρχισαν ήδη να γίνονται και σε πολλές Ιερές Μητροπόλεις, τιμώντας τη μεγάλη εθνική μας επέτειο και εξαίροντας την υπέρτατη συμβολή της Μητέρας και Τροφού του Γένους μας Εκκλησίας, στον αγώνα για την απελευθέρωση του

Έθνους μας.

Γύρω από το κομβικής σημασίας αυτό θέμα, της συμβολής και του ρόλου δηλαδή της Εκκλησίας για την αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού, συνεχίζονται δυστυχώς μέχρι σήμερα να εκφράζονται θέσεις και απόψεις, προερχόμενες κυρίως από τον χώρο της Αριστεράς και της Αθεΐας, που προσπαθούν να απομειώσουν, ή και να διαγράψουν την ανεκτίμητη προσφορά της Εκκλησίας προς το Γένος μας, διαστρεβλώνοντας όμως και συσκοτίζοντας την ιστορική αλήθεια. Και επειδή οι αθεϊστικές φωνές, με αφορμή την μεγάλη φετινή εθνική επέτειο, όλο και περισσότερο πληθαίνουν, αλλά και επειδή τα περισσότερα από τα μέλη της Επιτροπής «Ελλάδα 2021», που διόρισε η κυβέρνηση για τις προγραμματισμένες διοργανώσεις, δεν εμπνέονται δυστυχώς από τις αξίες του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού, θεωρήσαμε αναγκαίο να επανέλθουμε στο θέμα και να τονίσουμε πολύ συνοπτικά κάποιες βασικές αλήθειες.

Μια αντικειμενική και χωρίς ιδεοληπτικές τάσεις, μελέτη της ιστορίας αποδεικνύει ξεκάθαρα, ότι η Ελληνική Επανάσταση ξεκίνησε και προχώρησε πέραν πάσης λογικής, καθ' όν χρόνον επικρατούσε στην Ευρώπη ένα άκρως αρνητικό πολιτικό κλίμα. Την εποχή εκείνη ουδεμία ξένη δύναμη είχε εκδηλώσει το παραμικρό ενδιαφέρον της για την εθνική μας απελευθέρωση. Η ομόδοξη Ρωσία δεν είχε καμιά διάθεση να εμπλακεί σε πόλεμο με την Οθωμανική Αυτοκρατορία και η «φωτισμένη» Ευρώπη «έτριζε τα δόντια» της στους Έλληνες επαναστάτες, με την διαβόητη «Ιερά Συμμαχία», τέκνο φυσικά της «Γαλλικής Επανάστασης»! Οι υπόδουλοι πρόγονοί μας χτυπούσαν τις πόρτες των ευρωπαίων, αλλά ματαίως! Τις εύρισκαν κλειστές, έτσι ώστε να γράφει αργότερα ο εθνικός μας ποιητής, Διονύσιος Σολωμός: «Με τα ρούχα ματωμένα ξέρω ότι έβγαινες κρυφά, να γυρεύεις εις τα ξένα, άλλα χέρια δυνατά. Μοναχή το δρόμο επήρες, εξανάλθες μοναχή, δεν ειν' εύκολες οι θύρες, εάν η χρεία τες κουρταλή. Άλλος σου έκλαψε εις τα στήθια,

αλλ' ανάσασιν καμιά, άλλος σου έταξε βοήθεια και σε γέλασε φρικτά». Σύντομα κατάλαβαν οι αγωνιστές του 21, ότι μόνοι τους θα έπρεπε να ξεκινήσουν τον αγώνα, έχοντας μοναδική τους, ακαταμάχητη βοήθεια και στήριγμα, την πίστη τους στον Χριστό και την Παναγία. Γι' αυτό και το έμβλημα του αγώνος τους ήταν: «Για του Χριστού τη πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία». Επομένως η πρωταρχική κινητήρια δύναμη του γενικού ξεσηκωμού και η κύρια πηγή εμπνεύσεως, θάρρους και ηρωισμού των αγωνιστών ήταν η Ορθόδοξη Εκκλησία. Η Εκκλησία ήταν πάντοτε ο μπροστάρης στον αγώνα. Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε τη σημαία του αγώνα και κήρυξε την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης στο Μοναστήρι της [Αγίας Λούρας](#) στα Καλάβρυτα. Δεκάδες ήταν οι επίσκοποι και χιλιάδες οι λοιποί κληρικοί και οι μοναχοί που έχυσαν το αίμα τους στα πεδία των μαχών, ή κατακρεουργήθηκαν από τους Τούρκους. Τα μοναστήρια είχαν μεταβληθεί σε προπύργια του αγώνος, σε αποθήκες πυρομαχικών, σε καταφύγια των αγωνιστών. Ουσιαστικότερη ήταν ακόμη και η συμβολή ορισμένων σπουδαίων κληρικών, μεγάλων εκκλησιαστικών προσωπικοτήτων της εποχής εκείνης, όπως των αγίου Κοσμά του Αιτωλού, Άνθιμου Γαζή, Ευγένιου Βούλγαρη, Νικηφόρου Θεοτόκη, κ.α., οι οποίοι με την κηρυκτική και ιεραποστολική τους δράση, την ίδρυση σχολείων, κλπ. τόνωσαν την Ορθόδοξη πίστη, αφύπνισαν πνευματικά το υπόδουλο γένος και καλλιέργησαν τον πόθο της λευτεριάς. Οι παρά πάνω κληρικοί και ιδίως ο πρώτος, όργωσαν κυριολεκτικά όλη την Ελλάδα, και όχι μόνον, κηρύττοντας Χριστό και Ελλάδα. Η παιδεία, (όσο αυτή ήταν ανεκτή από τους βαρβάρους τυράννους), η απόδοση δικαιοσύνης, η διάσωση της ελληνικής γλώσσας, η καλλιέργεια της εθνικής μας αυτοσυνειδησίας και η κοινωνική μέριμνα και οργάνωση ήταν έργα της Εκκλησίας. Αυτή κυρίως διατήρησε την εθνική μνήμη και άναψε στις καρδιές των ραγιάδων την ιδέα και τον πόθο της λευτεριάς. Υπάρχουν πάμπολλες ιστορικές μαρτυρίες που επιβεβαιώνουν τις παρά πάνω αλήθειες, σε αντίθεση βέβαια με μια μικρή μειοψηφία χριστιανομάχων, οι οποίοι, προκειμένου να κτυπήσουν την Εκκλησία, δεν διστάζουν να παραχαράξουν τα ιστορικά γεγονότα.

Δεν είναι τυχαίο πως αυτοί οι κύκλοι ανάγονται μέχρι τα χρόνια της Επανάστασης. Μια πλειάδα «**άκαπνων**» Ελλήνων, «**πολεμούσαν**» για την εθνική μας παλιγγενεσία από τα ασφαλή και ζεστά σαλόνια της Ευρώπης. Κατόπιν, μετά την απελευθέρωση, ήρθαν στην Ελλάδα, φέρνοντας στις αποσκευές τους το μίσος προς την Εκκλησία και τα δόλια μέσα για την ιστορική παραχάραξη. Βαθύτατα επηρεασμένοι από τα ολέθρια διδάγματα του άθεου «**Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού**», όχι μόνο απέρριψαν τον πολύπλευρο αγώνα της Εκκλησίας, αλλά έφτασαν και στο κατόντημα της συκοφαντίας, ότι δηλαδή Αυτή ήταν δήθεν με το μέρος των Οθωμανών και πολέμησε την Επανάσταση!

Μια τέτοια αστήρικτη θέση διαπιστώσαμε σε πρόσφατη ανακοίνωση της λεγομένης «Κίνησης Ελλήνων Πολιτών για την Εκκοσμίκευση του Κράτους», διά της οποίας ζητήθηκε από την Εκκλησία της Ελλάδος και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, να άρει τον «αφορισμό» της Ελληνικής Επανάστασης, τον οποίο επέβαλε ο Οικουμενικός Πατριάρχης άγιος Γρηγόριος ο Ε΄. Μάλιστα άνοιξαν «πλατφόρμα» συλλογής υπογραφών πολιτών γι' αυτή την απαίτηση!

Αυτή είναι η ανοικτή επιστολή τους: «Προς την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος και την Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Το 2021 εορτάζουμε τα 200 χρόνια από την κήρυξη της Επανάστασης των Ελλήνων κατά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αναμφίβολα πρόκειται για ένα κορυφαίας σημασίας γεγονός που σηματοδοτεί την αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού, αλλά και τη δημιουργία ενός ελεύθερου ελληνικού κράτους, για πρώτη φορά ύστερα από πολλούς αιώνες και κατακτητές που εκμεταλλεύτηκαν αυτόν τον τόπο και τους ανθρώπους του. Παρά τις αντίξοες συνθήκες και τα περιοριστικά μέτρα λόγω της απειλητικής πανδημίας που έχει πλήξει τον πλανήτη μας τους τελευταίους μήνες, στη χώρα μας έχουν ήδη ξεκινήσει οι εκδηλώσεις και οι εορτασμοί για το μεγάλο αυτό γεγονός. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν αρκετές μαύρες κηλίδες στον καμβά της ιστορικής αποτίμησης των γεγονότων του '21, που γεγονός είναι ότι διχάζουν τους συμπατριώτες μας και μας απομακρύνουν από το πραγματικό νόημα και αξία των εορτασμών. Η ασφαλής οδός για την εξάλειψη των εμποδίων αυτών, δεν θα μπορούσαν να είναι οι επικοινωνιακοί τακτικισμοί, οι υπεκφυγές και η διαιώνιση των περίφημων -και επιζήμιων για την ιδιοσυγκρασία του λαού μας- εθνικών

μύθων, αλλά μία θαρραλέα και ειλικρινής αντιμετώπιση των ιστορικών γεγονότων.

Ας έρθουμε όμως στο κυρίως θέμα της επιστολής αυτής. Αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι το 1821, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος Ε΄ προέβη σε αφορισμό των Ελλήνων Επαναστατών και της Φιλικής Εταιρείας. Κάποιοι μέχρι και σήμερα υποστηρίζουν ότι κάτι τέτοιο συνέβη κάτω από το καθεστώς της πίεσης των Οθωμανών και της απειλής τους για μαζικές σφαγές Ελλήνων στην Κωνσταντινούπολη. Άλλοι σημειώνουν ότι η αντεπαναστατική και αντιδιαφωτιστική δράση και πορεία του Γρηγορίου Ε΄ δεν περιορίζεται μόνο στους αφορισμούς εκείνου του έτους, αλλά ανιχνεύεται σε μία περίοδο τουλάχιστον 23 ετών νωρίτερα, μέσα από σχετικές αντεπαναστατικές εγκυκλίους, κείμενα και δράσεις, που αποκαλύπτουν τον αντεθνικό του ρόλο. Σε κάθε περίπτωση, ο ρόλος του Γρηγορίου Ε΄ και γενικότερα της ηγεσίας της Εκκλησίας απέναντι στον ξεσηκωμό των Ελλήνων, είναι ένα ζήτημα που απασχολεί διαχρονικά την εγχώρια κοινή γνώμη, ενώ τους τελευταίους μήνες, όπως είναι φυσικό, το ενδιαφέρον έχει ενταθεί στη δημόσια σφαίρα. Ελάχιστοι όμως, μέχρι σήμερα, έχουν θέσει επί τάπητος το κρίσιμο ερώτημα: Έχει αρθεί ο αφορισμός της Ελληνικής Επανάστασης; Δυστυχώς η απάντηση είναι αρνητική.

[page_end]

Μέσω αυτής της επιστολής/ψηφίσματος, καλούμε την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος και την Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως να άρουν τον αφορισμό της Ελληνικής Επανάστασης, συμβάλλοντας σημαντικά στον περιορισμό του διχασμού της ελληνικής κοινωνίας ενόψει των επετειακών εορτασμών του 1821. Αναγνωρίζουμε ότι το βάρος της άρσης του αφορισμού πέφτει στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, πλην όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την περίοδο εκείνη δεν υπήρχε αυτοκέφαλο, οπότε Ελλαδική Εκκλησία και Πατριαρχείο ήταν ένα και το αυτό. Επιπρόσθετα, η Ελλαδική Εκκλησία εξακολουθεί μέχρι και σήμερα να χρησιμοποιεί τη φιγούρα του Γρηγορίου Ε΄ ως εθνομάρτυρα. Μπορεί κανείς να συμφωνεί ή να διαφωνεί με αυτή τη στάση. Πλην όμως, οι εκπρόσωποί της έχουν τη δυνατότητα να “καθαρίσουν” την μαύρη κηλίδα της προσωπικότητάς του, μέσω της άρσης του αφορισμού των επαναστατών ή έστω μέσω μιας δημόσιας παραίνεσής τους προς το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, προς αυτή την κατεύθυνση. Ας είναι το 2021 ένα έτος τιμής και μνήμης για τους προγόνους που έπεσαν στο πεδίο της μάχης το '21, αλλά και για όσους όσους ενέπνευσαν κατά τις προηγούμενες δεκαετίες τους συμπατριώτες τους με τα ιδανικά του φωτισμού, της ελευθερίας και της εθνικής ανεξαρτησίας».(
https://mikropragmata.lifo.gr/zoi/na-parei-piso-i-ekklisia-ton-aforismo-tis-ellinikis-epanastasis/?fbclid=IwAR2qppzEtHVmsgx_0N1XyzzikH1_-jAKTQuwS-P4mEc4Oy60ry-

Μελετώντας την επιστολή, διαπιστώνουμε αβίαστα, αφ' ενός μεν τον ιδεοληπτικό χαρακτήρα των συντακτών της και αφ' ετέρου τον ερασιτεχνισμό της σύνταξής του. Οι συντάκτες κάνουν λόγο για «περιορισμό του διχασμού της ελληνικής κοινωνίας», λόγω του «αφορισμού». Αλλά για ποιο διχασμό ομιλούν, αφού ούτε οι ίδιοι οι αγωνιστές, οι ήρωες της ελληνικής Επανάστασης ήταν διχασμένοι μεταξύ τους εξ' αιτίας του «αφορισμού», όπως θα εξηγήσουμε στη συνέχεια. Τέτοιου είδους διχασμός δεν μαρτυρείται στα ιστορικά κείμενα. Διχόνοιες και αντιπαραθέσεις οι έλληνες αγωνιστές είχαν μεταξύ τους, τις οποίες επισημαίνει και στιγματίζει ο εθνικός μας ποιητής: *«Η διχόνοια που κρατάει ένα σκήπτρο η δολερή, καθενός χαμογελάει, πάρτο λέγοντας και συ»*. Αυτές οι διχόνοιες, (από άλλες αιτίες και όχι με αφορμή τον «αφορισμό»), λίγο έλειψε να οδηγήσουν σε ναυάγιο ολόκληρο τον επαναστατικό αγώνα. Επομένως ο ισχυρισμός για δήθεν «περιορισμό του διχασμού της ελληνικής κοινωνίας», είναι ψευδής, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια τεχνητή επινόηση των αθέων χριστιανομάχων. Το σύνολο σχεδόν του ελληνικού λαού γνωρίζει και εκτιμά την προσφορά της Εκκλησίας στον αγώνα του Έθνους μας και μόνον αυτοί «ασφυκτιούν» από την δήθεν αρνητική στάση της Εκκλησίας!

Ζητούν να αρθεί ο «αφορισμός» της Επανάστασης, όχι βέβαια για κάποια αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας, αλλά για να επιφέρουν ένα ακόμα κτύπημα κατά της Εκκλησίας. Για να αναμοχλευθεί ένα παλιό ιδεολόγημα, με το οποίο δεν ασχολήθηκε ποτέ ο ελληνικός λαός, ο οποίος γνωρίζει ότι ο «αφορισμός» των

επαναστατών, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας σωτήριος διπλωματικός ελιγμός, για την σωτηρία χιλιάδων αμάχων από τις ανελέητες σφαγές των μανιασμένων Τούρκων. Επ' αυτού παραθέτουμε τις εξής έγκυρες πηγές:

Ο «αφορισμένος» Αλέξανδρος Υψηλάντης, στις 29 Ιανουαρίου 1821, έγραφε προς τον Κολοκοτρώνη τα εξής: «...Ο Πατριάρχης, βιαζόμενος παρά της Πόρτας, σάς στέλλει αφοριστικά...εσείς όμως να θεωρήτε πάντα ταύτα ως άκυρα, καθότι γίνονται με βίαν και άνευ θελήσεως...». Στην προκήρυξη του «Μάχου υπέρ Πίστεως και Πατρίδος» στο Ιάσιο έγραφε: «...είναι καιρός να κρημνίσωμεν την ημισέληνον διά να υψώσωμεν το σημείον, δι' ου πάντοτε νικώμεν: λέγω τον Σταυρόν, και ούτω να εκδικήσωμεν την Πατρίδα και την Ορθόδοξον ημών πίστιν...». Μετά τη μάχη του Δραγατσανίου, στην τελευταία του ημερήσια διαταγή, (το «κύκνειο άσμα του», 8 Ιουνίου 1821), αντί να καταφερθεί εναντίον των «αφοριστών» του, (αποδίδοντάς τους την αποτυχία του κινήματός του), καταγγέλλει όσους τον εγκατέλειψαν στον αγώνα του να εκδικηθεί «το ιερόν αίμα των κατασφαγέντων απανθρώπως κορυφαίων υπουργών της θρησκείας, Πατριαρχών, Αρχιερέων και μυρίων άλλων αθώνων αδελφών».

Ο μεγάλος ιστορικός Th. Gordon, στη συνοπτική ιστορία του για την ελληνική επανάσταση, σημειώνει: «...η είδηση για την επανάσταση στη Μολδοβλαχία και η αποκάλυψη σχεδίου για την ολοκληρωτική ανατροπή της οθωμανικής δυνάμεως... καταπλημμύρισαν τους Τούρκους με αισθήματα οργής και τρόμου που έφτασαν

στη φρενίτιδα... Η ιδέα πως ήταν κυκλωμένοι από ανοικτούς, ή κρυφούς εχθρούς... Γενίτσαροι και λαός άρχισαν να διαπράττουν φόνους και ληστείες... η Πύλη δεν ανεχόταν απλώς αλλά και ενθάρρυνε».

Πληρέστερη εικόνα μας δίνει ο ιστορικός και ακαδημαϊκός Δ. Κόκκινος: «Η πράξη αυτή του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε΄ δεν ήταν αποτέλεσμα ολιγοπιστίας από αδυναμία, αλλά πράξη συνέσεως και σκληρή προσπάθεια για αποτροπή του μεγάλου κακού, των σφαγών». Σχετικά με τις σφαγές των τούρκων γράφει: «...ανεγνώσθη εις τα τζαμιά της Κωνσταντινούπολης φερμάνι δια του οποίου εζητείτο από τους πιστούς να είναι έτοιμοι και άγρυπνοι να κτυπήσουν... Έξω του Πατριαρχείου ήρχισαν να περνούν υβρίζοντες και απειλούντες Τούρκοι... Οι συνοδικοί εν τω μεταξύ επροσπαθούσαν να εύρουν δικαιολογίαν προς αποφυγήν της εκτελέσεως των ζητηθέντων...Οι μουσουλμάνοι της πρωτευούσης ωπλίζοντο, στρατεύματα από την Ασία να πεβιβάζοντο ολοένα εις όλη την πόλιν ...».

Επίσης και ο ιστορικός Τάσος Γριτσόπουλος σημείωσε: «Καταδικάζων τον αγώνα κατ' επιταγήν των κρατούντων ο Γρηγόριος εγνώριζε καλώς ότι δεν τον έβλαπτε. Αλλά δια τας ενεργείας του ταύτας και των συστατικών επιστολών προς σημαίνοντα ηγετικά στελέχη, αίτινες δεν επρόκειτο να φτάσουν ποτέ, συνεκράτει τους εξοργισμένους Τούρκους από βιαίας ενεργείας εναντίον αμάχων και εκέρδιζε χρόνον πολύτιμον δια την εξέλιξιν του αγώνος».

Σύγχρονος ιστορικός έγραψε: «Μετά δε τον “αφορισμό” και την άφιξη της είδησης για το ξέσπασμα της επανάστασης στην Πελοπόννησο, 6 ακόμη προγεγραμμένοι αρχιερείς (Νικομηδείας Αθανάσιος, Δέρκων Γρηγόριος, Αγκιάλου Ευγένιος, Θεσσαλονίκης Ιωσήφ, Αδριανουπόλεως Δωρόθεος, Τυρνόβου Ιωαννίκιος) οδηγήθηκαν στο ίδιο δεσμοτήριο με το μητροπολίτη Εφέσου. Κανείς τους δεν ξαναβγήκε από εκεί παρά μόνο για να οδηγηθούν στον τόπο του μαρτυρίου τους. Μαρτύριο προς το οποίο έμελλε να βαδίσει πρώτος -ανοίγοντας το χορό των θυμάτων αρχιερέων- ο Γρηγόριος Ε΄, πρώτος στην τιμή, στις ευθύνες και στο θάνατο. Ο γιαφτάς (απόφαση) που τον οδήγησε στο ικρίωμα έγραφε: “...ου μόνον δεν εγνωστοποίησε ουδ΄ ετιμώρησε τους απλούς ανθρώπους...αλλά αυτός ο ίδιος μετέσχε κρυφίως ως αρχηγός της επαναστάσεως...”. Με αυτό το γιαφτά, ως τίτλο τιμής και περγαμηνή πατριωτισμού και αυτοθυσίας, συσταυρώθηκε μαζί με τον Αρχηγό του Ιησού Χριστό-ανήμερα το Πάσχα (10 Απριλίου 1821)- και αποστόμωσε (με έργα) τους θεωρητικούς (με λόγια) κατηγορούς του» (<https://www.eleftheriadis.edu.gr/i-efimerida-mas/theologika/67-aforismos-matia.html>)! Η πιο μεγάλη απόδειξη ότι ο «αφορισμός» ήταν εικονικός, είναι η θανάτωση του Πατριάρχη αγίου Γρηγορίου του Ε΄, ως προδότη της Υψηλής Πύλης! Άλλη απόδειξη είναι η μη καθαίρεση όλων εκείνων των κληρικών, οι οποίοι έλαβαν μέρος στην Ελληνική Επανάσταση (Σαλώνων Ησαΐα, Ρωγών Ιωσήφ, Παλαιών Πατρών Γερμανού, Παπαφλέσσα, κ.α.). Κανένας μέχρι τώρα δεν

διανοήθηκε να τους θεωρήσει αφορισμένους και καθηρημένους, λόγω της συμμετοχής τους στην Επανάσταση!

Πέραν του γεγονότος ότι ο «αφορισμός» έγινε κατόπιν αφόρητης πίεσης από την Υψηλή Πύλη, και επομένως ήταν εικονικός, αυτός ήρθη σε μυστική τελετή του Πατριάρχου και των Συνοδικών Ιεραρχών, στις 10 Απριλίου 1821, λίγες ώρες πριν το μαρτυρικό τέλος του αγίου. Άρα αυτό που ζητούν οι χριστιανομάχοι έγινε, αλλά το αποσιωπούν! Υπάρχει και ένα άλλο ατράνταχτο τεκμήριο για το άκυρο του «αφορισμού». Οι Τούρκοι ήταν απόλυτα πεπεισμένοι για την πλαστότητά του και για την ενεργή ανάμειξη του Πατριάρχου στην Επανάσταση. Αυτό φανερώνει το σουλτανικό έγγραφο της θανατικής καταδίκης του, το οποίο κόλλησαν στο στέρνο του: «Ο άπιστος Πατριάρχης των Ελλήνων αδύνατον να θεωρηθεί αλλότριος των στάσεων του Έθνους του...». Αλλά και μέχρι σήμερα οι Τούρκοι αυτή τη γνώμη έχουν. Τα σχολικά βιβλία τους διδάσκουν ότι ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ υπήρξε ένας αγνώμων προδότης για την Υψηλή Πύλη. Ότι αυτός και οι παπάδες, δηλαδή η Εκκλησία, υπήρξαν οι αίτιοι για την έκρηξη της Ελληνικής Επανάστασης, η οποία σήμανε και την αρχή του τέλους της Οθωμανικής αυτοκρατορίας! Ο μεγάλος Ιεράρχης και θερμός πατριώτης, δεν δραπέτευσε, όπως θα ήθελαν οι σύγχρονοι χριστιανομάχοι, αλλά προτίμησε το μαρτύριο για την Πίστη και την Πατρίδα. Και κάτι τελευταίο και πολύ σημαντικό: οι ηρωικοί αγωνιστές του οκταετούς απελευθερωτικού μας αγώνα δεν πίστεψαν ούτε στιγμή στον «αφορισμό» του Πατριάρχου. Αντίθετα το ηρωικό και μαρτυρικό του τέλος τους εμπύχωνε, ορκιζόμενοι «στο σχοινί του Πατριάρχη»!

Κλείνοντας την ανακοίνωσή μας, κάνοντας μια υπόθεση: Αν ο Πατριάρχης δεν έκανε τον «αφορισμό», ποια θα ήταν η εξέλιξη των πραγμάτων; Πέραν πάσης αμφιβολίας, θα επακολουθούσαν ανελέητες σφαγές σε όλη την αυτοκρατορία και η Επανάσταση θα είχε καταπνιγεί για μια ακόμη φορά στο αίμα. Διερωτόμαστε, ποια θα ήταν τότε η στάση των συγχρόνων χριστιανομάχων απέναντι στον Πατριάρχη; Δεν θα έριχναν και πάλι τα φαρμακερά βέλη τους, κατηγορώντας τον, ότι δεν έκανε τίποτε για να σώσει τους αμάχους, παραπλανώντας τους Τούρκους; Θεωρούμε λοιπόν όλες αυτές τις απόψεις τους όχι μόνον ως αφελείς και ανόητες, όχι μόνον ως αστήρικτες επιστημονικά, αλλά και ως προϊόντα εσωτάτων αρρωστημένων παρορμήσεων, εξ' αιτίας του μίσους και της απέχθειάς τους κατά της Εκκλησίας. Ευελπιστούμε πως, τόσο η Εκκλησία της Ελλάδος, όσο και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, δεν θα πέσουν στην δόλια παγίδα των χριστιανομάχων, να θέσουν θέμα άρσεως, ή μη, του «αφορισμού», διότι είναι πασιφανές ότι η πρόταση αυτή έχει έναν και μόνο στόχο: να πλήξει την Εκκλησία και όχι να αποκαταστήσει την ιστορική αλήθεια και να άρει τον υποτιθέμενο, ανύπαρκτο διχασμό των συμπολιτών μας!

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών Ι. Μ. Πειραιώς

<https://bit.ly/3rgHZ1M>